

Ds Hanneke Siebert

Doop van Mauk Willem Herman Oude Voshaar.

Eerst van de veertigdagentijd. Lezingen uit Hebreeën 4: 14 - 5: 10 en Lukas 22: 39 - 46

Gemeente van Christus Jezus,

Na het carnaval; na het feest van uitbundigheid en plezier, volgen 7 weken van inkeer en bezinning. De Veertigdagentijd; een periode van vasten, van ingetogenheid, van inkeer ook, van bezinning. Dit jaar lezen wij in deze periode hier op zondagmorgen uit de brief aan de Hebreeën. Een wat wonderlijk en ontoegankelijk geschrift; we mogen onze tanden er goed op stuk bijten, de komende weken!

Hebreeën is een brief aan een christengemeente in zwaar weer. Gemeenteleden aan het eind van de eerste eeuw zijn onzeker geworden; kerkgangers die het voor gezien houden, mensen die hun heil niet meer zoeken in gemeenschap en liturgie. Men vraagt zich af: wat mogen wij nog verwachten, waar hopen wij op? Wat is de meerwaarde van het geloof in mijn leven? Twijfels over de kerk, over de keuze voor God, over het leven met Christus. Is wat wij zien en ervaren nu het werk van de Heilige Geest die mensen levend en vrij maakt?

Crisis van het geloof is van alle tijden en alle plaatsen.

In die context van vastgelopen geloofsgemeenschap neemt iemand het woord. Schrijft een vurig betoog om zijn hoorders te bezielen, terug te brengen naar hun oorspronkelijk enthousiasme, naar hun ziel. Laten wij Christus niet uit het oog verliezen, vast blijven houden aan de belijdenis dat Jezus Zoon van God is! Met veel verwijzingen naar het Eerste Testament, met veel overtuigingsdrang, in een niet altijd even samenhangend betoog, zet de schrijver zijn uiteenzetting neer.

Hij schrijft niet om zijn lezers een sluitend geloofssysteem voor te houden. Niet om ons met dogmatische stellingen de maat te nemen. De brief is geschreven als preek, waar één en al enthousiasme, bevlogenheid uit spreekt. Als je oog en oor hebt voor de opgetogenheid, de begeestering die eruit klinkt, dan hoor je de taal van een geliefde. Dan kun je het zingen horen van redding door die Ene, die Ander, die als een hogepriester niet aan de kant is blijven staan, die niet is blijven steken bij vaste rituelen, maar die deelgenoot en lotgenoot is geworden.

En zo mogen we die woorden vandaag ook horen. Hebreeën als oproep van iemand die vurig getuigd van zijn geloof...

"Wij hebben een hooggeplaatste hogepriester, die de hemelen is doorgedaan; Jezus, Zoon van God. We moeten vasthouden aan het geloof dat wij belijden."

Jezus als hooggeplaatste hogepriester. Dat beeld lichten we er vanmorgen uit. Jezus de Hogepriester.

In hedendaags Nederlands zouden wij bruggenbouwer zeggen.

Ja, Bruggenbouwer. Verrassend, niet waar? Pontifex, Latijns voor Hogepriester, betekent letterlijk brug-maker.

Bruggenbouwers, dat zijn mensen die mensen en culturen samenbrengen, verbindingen tot stand brengen, verzoening ook, tussen vijandelijke groepen.

Een hogepriester is iemand die in de tempel dient, die namens de gelovigen contact maakt met God. Iemand die dus een brug aanlegt, een overbrugging maakt tussen de Eeuwige en de mensen.

Hebben wij een bruggenbouwer nodig? Heeft de kleine Mauk een bruggenbouwer nodig? Ja, straks, later, dan gaat-ie met mamma en Siem een brug bouwen, van blokken en van kapla. Jezus als Hogepriester, als bruggenbouwer... Er moet blijkbaar dus een afstand overbrugd worden. Er is blijkbaar een afstand tussen God en mensen...

De eerlijkheid gebiedt me te zeggen, dat ik in eerste instantie moeite had met dit beeld. Ik kon er zelf moeilijk een beeld bij vormen... Hoe dichtbij en hoe tastbaar en zichtbaar en erfahrbaar wens en droom ik God. Tot ik me realiseerde hoe wij juist met onze wil en onze inzet en ons verlangen zó vaak alleen onszelf horen en zien. Dat we geloven dat het van óns afhangt; van mijn inzet, van jouw enthousiasme, van haar goede intentie. Laat er alsjeblieft ook afstand zijn, tussen God en mens. Word je bewust van die afstand.

Want, wij hebben God niet onze broekzak, en God valt al helemaal niet samen met mijn grote ego en sterke wil. Het groot groeien van Mauk en Siem hangt niet helemaal en alleen af van twee lieve en goed willende ouders. Hebben wij niet een bruggenbouwer nodig, die ons over onze eigen schaduw heen tilt, ons óver ons eigen gelijk zet, ons optilt naar een hoger plan?

Afstand dus, tussen God en mensen. Maar, let wel; een te overbruggen afstand, een overbrugde afstand. Jezus, Zoon van God overbrugt die afstand. Hij heeft verbinding gelegd tussen onze aardse werkelijkheid en de hemelse realiteit. Hij is zelf die verbinding. Niet vanuit zijn eigen initiatief, niet omdat hij zichzelf heeft opgeworpen als bruggenbouwer. Nee, een door God geroepene is hij. Het initiatief gaat van God uit. God zet een stap naar de Ander. Hij strekt zijn hand uit, naar Mauk, naar ons en wenkt: "Kom over de brug!"

Is het die sterke majestueuze, de goddelijkheid van de brug die 'm zo bijzonder maakt? Dat Jezus, Zoon van God, biddend en offerend telkens weer een overspanning bouwt?

Of maakt dat beeld van die bange gekwetste mens dat er pal naast staat, deze brug zo sterk? We hoorden van diezelfde bruggenbouwer, door iedereen verlaten, in doodsangst gevangen. Zijn vrienden zijn door slaap overmand, verdriet verdoofde hen volledig. Dat indringend verhaal van een mens in uiterste beproeving, schrijnende eenzaamheid, vechtend met zichzelf en met God. In die tweestrijd van niet willen sterven, met al zijn liefde voor het leven. Die liefde en strijd die hem zo menselijk maakt, zo één van ons. En dan het lef heeft te zeggen: niet mijn wil, maar uw wil geschiedde... Een mens die erop vertrouwt dat zijn wil niet het laatste woord heeft, maar de wil van de Allerhoogste. Doodsangst overvalt hem en het zweet gutst uit zijn lichaam op de grond. . Hij heeft onder tranen en met luide stem gesmeekt om gered te worden, zegt de Hebreeënbrieff.

Het is de tastbare uitdrukking van zijn menselijkheid: Een mens die óns lijden kent, doormaakt, doorleefd heeft. Eén mens die tot het bitterste einde toe meedraagt en meegaat. Eén mens die niets liever wil dat kinderen en mensen er mogen zijn zoals ze zijn.

Is dat niet een zichtbare uitdrukking van zijn goddelijkheid? Doorgaan en meegaan met alle mensen. Tot het allerlaatste toe. Tot het bittere eind. Tot óver de grens van de dood heen.

Zo bestaan ze naast en in elkaar; de menselijke zwakte en goddelijke majesteit. Dichtbij God is ook altijd dichtbij mensen met verdriet. Dichtbij mensen met angst en pijn. Dichtbij God is ook eindeloos volhouden; Mauk en zijn ouders; eindeloos liefhebben en eindeloos volhouden.

Volhouden dat lijden en onrecht niet het laatste woord hebben... Geloven en beseffen dat er Eén is die tot het einde toe meedraagt en dient.

En als die schrijver van de Hebreeënen dan met volle bezieling zegt: laten we vasthouden aan die hogepriester Jezus, Zoon van God, dan zegt hij zo iets als: Dat verhaal van eindeloze solidariteit - dat zou ik niet willen missen, Mauk!

Amen